

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/444/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5610210564
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2013:5610210564.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v právnej veci žalobcu: Z. F., nar. XX. XX. XXXX, bytom R., ul. B. č. XXXX/XX, zastúpený splnomocneným zástupcom JUDr. Jiřím Martausom, advokátom, so sídlom U. O., ul. M. A. č. XXX/XX, proti žalovanému: F. S., bytom U. C., ul. C. č. XXX/XX, zastúpený splnomocneným zástupcom JUDr. Petrom Jančim, advokátom, so sídlom U. O., ul. B. č. XXX, o zaplatenie 66.387,33 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 8C/46/2011-138 zo dňa 12. júla 2012, v spojení s opravným uznesením č. k. 8C/46/2011-168 zo dňa 2. augusta 2012, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu v spojení s opravným uznesením **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom č. k. 8C/46/2011-138 zo dňa 12. 07. 2012, v spojení s opravným uznesením č. k. 8C/46/2011-168 zo dňa 02. 08. 2012 Okresný súd Liptovský Mikuláš zaviazal žalovaného k povinnosti v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku zaplatiť žalobcovi istinu 46.387,83 eur spolu s úrokom z omeškania 8,5 % ročne z istiny 66.387,83 eur od 06. 12. 2007 do 25. 08. 2009, s úrokom z omeškania 8,5 % ročne z istiny 61.387,83 eur od 26. 08. 2009 do 16. 09. 2009, s úrokom z omeškania 8,5 % ročne z istiny 55.387,83 eur od 17. 09. 2009 do 30. 09. 2009, s úrokom z omeškania 8,5 % ročne z istiny 51.387,83 eur od 01. 10. 2009 do 12. 10. 2009, s úrokom z omeškania 8,5 % ročne z istiny 48.887,83 eur od 13. 10. 2009 do 06. 11. 2009, s úrokom z omeškania 8,5 % ročne z istiny 48.387,83 eur od 07. 11. 2009 do 12. 11. 2009, s úrokom z omeškania 8,5 % ročne z istiny 47.387,83 eur od 13. 11. 2009 do 20. 11. 2009, s úrokom z omeškania 8,5 % ročne z istiny 46.387,83 eur od 21. 11. 2009 do zaplatenia, spoločne a nerozdielne s A. G., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom U. O., Z. XXX/X, ktorý bol zaviazaný na plnenie platobným rozkazom Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 1Ro/1132/2010-15 zo dňa 18. 01. 2011, právoplatným a vykonateľným 22. 03. 2011. Vo zvyšku žalobu zamietol. Žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznal.

Rozhodnutie odôvodnil tým, že vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že medzi veriteľom Z. F. a dlžníkom I. F. S. a dlžníkom II. A. G. bola uzatvorená písomne dňa 05. 12. 2006 v Lipt. Hrádku zmluva o pôžičke, ktorej predmetom bol záväzok veriteľa požičať dlžníkom peňažnú sumu 2.000.000,- Sk, ktorá im bude odovzdaná v deň podpísania tejto zmluvy. Dlžníci sa zaviazali spoločne a nerozdielne celú požičaná sumu vrátiť jednorazovou splátkou do 05. 12. 2007 v hotovosti. R. G., nar. XX. XX. XXXX prevzal záväzok ručenia celým svojím majetkom. Úrok z pôžičky nebol dohodnutý. Návratnosť pôžičky s príslušenstvom bola zabezpečená zmenkou vystavenou dlžníkom I. a dlžníkom II. a podpísanou ručiteľom v prospech veriteľa vo výške požičanej sumy. Táto zmluva obsahuje podpisy všetkých zmluvných strán aj ručiteľa; pravosť podpisov dlžníkov aj ručiteľa bola osvedčená zamestnankyňou poverenou notárkou JUDr. Vierou Kupcovou z U. O. dňa 05. 12. 2006, pred ktorou menovaní zmluvu podpísali.

Vzhľadom na obranu žalovaného sa okresný súd zaoberal predovšetkým otázkou, či v dôsledku kvalifikovaného uplynutia času bez vykonania práva došlo k zániku jeho vynutiteľnosti dovolaním sa

premlčania. Účastník, ktorý uplatnil námietku premlčania je povinný tvrdiť skutkové okolnosti potrebné pre posúdenie začiatku plynutia premlčacej lehoty a svoje tvrdenia podložiť dôkazmi (rozsudok NS ČR sp. zn. 25Cdo 1960/99). Žalovaný tvrdil, že k premlčaniu práva žalobcu došlo neuplatnením jeho nároku v lehote do 05. 12. 2010. K požičaniu finančných prostriedkov došlo podľa písomnej zmluvy o pôžičke a potvrdenia o ich prevzatí dňa 05. 12. 2006, dohodnutá doba splatnosti záväzku bola 05. 12. 2007. V prípade pôžičky zákon určuje premlčaciu dobu trojročnú a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať prvý raz. Právo môže byť vykonané prvý raz, keď vznikne možnosť podať na jeho základe žalobu, teda keď je actio nata. V prípadoch splnenia dlhu obmedzeného na presne určenú dobu, po uplynutí ktorej sa dlh stane zročným, je spojený začiatok plynutia premlčacej doby práve so zročnosťou dlhu. Žalovaný a spoludlžník A. G. mali vrátiť pôžičku do 05. 12. 2007, koniec trojročnej premlčacej lehoty pripadol na deň 05. 12. 2010. Keďže na 05. 12. 2010 pripadla nedeľa, v zmysle § 122 ods. 3 Občianskeho zákonníka koniec premlčacej lehoty pripadol na najbližší pracovný deň, čo je pondelok 06. 12. 2010, takže nárok žalobcu nie je premlčaný. Okresný súd zdôraznil, že ide o hmotnoprávnu lehotu; na jej zachovanie sa vyžaduje, aby prejav vôle došiel najneskôr posledným dňom lehoty adresátovi, resp. aby právo bolo uplatnené na súde (oproti procesnej lehote, kde pre jej zachovanie stačí ak sa posledný deň lehoty podanie odovzdá na pošte). Inak povedané, ak by žaloba nebola 06. 12. 2010 doručená súdu, ale podaná na poštovú prepravu a súdu doručená neskôr, došlo by k premlčaniu žalovaného nároku. Následne sa okresný súd zaoberal otázkou, či dlžníci zaviazaní zo zmluvy o pôžičke svoj záväzok splnili úplne alebo sčasti a kedy sa tak stalo.

Pokiaľ sa žalovaný bránil skutočnosťou, že 05. 12. 2006 mu žalobca nepožičal 2.000.000,- Sk, ale že v skutočnosti došlo k „zjednoteniu“ troch pôžičiek, a to pôžičky vo výške 700.000,- Sk poskytnutej v roku 2005, pôžičky 300.000,- Sk vyplatenej v hotovosti na účet žalovaného 08. 03. 2006 a pôžičky 1.000.000,- Sk požičanej v decembri 2006, toto tvrdenie žalovaného bolo vyvrátené písomnou zmluvou o pôžičke zo dňa 05. 12. 2006 a písomným potvrdením o prevzatí tejto sumy z toho istého dňa, ktoré žalovaný aj A. G. podpísali. Obidvaja dlžníci uzatvorili písomnú zmluvu o pôžičke 05. 12. 2006 slobodne, vážne, boli oboznámení s jej obsahom, dokonca podľa tvrdení žalobcu jej obsah pripravil žalovaný F. S.. Bolo preto nadbytočným vykonávať dokazovanie, navrhnuté žalovaným, výsluchom notárky JUDr. Viery Kupcovej, najmä keď účastníci jednoznačne neuvádzali, či notárka bola prítomná aj pri odovzdaní peňazí. Navyše pravosť podpisov na zmluve o pôžičke osvedčovala pracovníčka notárkou poverená, nie notárka. Ak by malo dôjsť k „zjednoteniu“ troch pôžičiek, z právneho pohľadu by muselo dôjsť k dohode o zmene v obsahu záväzku. V prípade kumulatívnej novácie v zmysle § 516 ods. 2 Obč. zák. nový záväzok vzniká popri doterajšom záväzku, ak z dohody nepochybne nevyplýva, že dojednaním nového záväzku má zaniknúť doterajší záväzok. K zmene záväzku by mohlo dôjsť aj privatívnou nováciou podľa § 570 Obč. zák., kedy by doterajší záväzok zanikol a bol by nahradený novým záväzkom. Zmluva o pôžičke zo dňa 05. 12. 2006 však žiadne takéto dojednanie neobsahuje a ani z nej nevyplýva, že by išlo o dohodu o urovnaní, ktorou by si účastníci upravili práva medzi nimi sporné alebo pochybné. Zmluva o pôžičke zo dňa 05. 12. 2006 preukazuje vznik nového záväzku. Žalobca ňou tiež preukázal, že žalovaný istinu 66.387,83 eur žalovanému a P. G. požičal ako solidárnym dlžníkom a dňa 05. 12. 2006 im peniaze v hotovosti aj odovzdal. Spoludlžník A. G. v pozícii svedka uviedol, že si nepamätá ako to presne s požičiavanými peniazmi bolo. V odpore aj vo svojej výpovedi sa žalovaný bránil tvrdením, že došlo k zániku záväzku splnením, sčasti v hotovosti a sčasti vkladmi na účet žalobcu. Hotovostné platby pôžičky mal preberať od žalovaného, alebo od A. G. žalobca alebo jeho brat T. F.. Svedok T. F. však vo svojej výpovedi poprel, že je pôžička vrátená a rovnako poprel, že prebral čo i len jednu jej splátku. Aj keď túto svedeckú výpoveď treba hodnotiť z toho pohľadu, že T. F. je bratom žalobcu a hodnovernosť jeho výpovede je skreslená príbuzenským pomerom, na druhej strane tento svedok uvádzal, že nevie, aká suma z pôžičky nie je vrátená a rovnako uvádzal, že nevie kedy a akým spôsobom boli jeho bratovi splátky pôžičky odovzdané. Ak by tento svedok vypovedal nepravdivo, potom by sa priklonil k verzii žalobcu a k jeho tvrdeniu o tom, že pôžička nebola vrátená ani čiastočne. Z tohto pohľadu súd tvrdeniam svedka, ktorý bol poučený o následkoch krivej svedeckej výpovede, nemal dôvod neveriť. Naopak je to žalovaný, kto sám znižoval hodnovernosť svojich tvrdení. V platobnom rozkaze uvádzal, že suma zaplatená 17. 04. 2009 vo výške 1.347,- eur je splátkou pôžičky, ale po prednese žalobcu o tom, že vzhľadom na prebiehajúce rokovania o kúpe motorového vozidla táto čiastka predstavuje úhradu havarijného poistenia, žalovaný túto verziu potvrdil. Pravdivosť tvrdenia žalobcu je preukázaná aj ústrižkom poštového peňažného poukazu, ktorým bola 17. 04. 2009 manželkou žalobcu L. F. uhradená suma 1.346,- eur poistného za obdobie od 18. 04. 2009 do 17. 04. 2010. Okrem havarijného poistenia žalovaný zaplatil, čo potvrdil vo svojej výpovedi, aj povinné zmluvné poistenie za motorové vozidlo AUDI A6, ktoré mal od žalobcu kupovať a ktoré užíval, a to za obdobie jeho užívania od októbra 2008 do mája 2009; presnú výšku tohto plnenia neuviedol. Naopak žalobca tvrdil, že žalovaný doplatil povinné zmluvné

poistenie za obdobie od počiatku užívania do apríla 2009 vypočítané presne na dni čiastkou 1.032,- eur a čiastkou 20,- eur, ktoré žalovaný vložil na účet žalobcu v DEXIA banke Slovensko, a.s. 23. 03. 2009. Výšku týchto súm, zaplatených z titulu povinného zmluvného poistenia celkovo 1.052,- eur žalovaný nespochybnil. Celkovo suma 2.399,- eur, o ktorej žalovaný v odpore tvrdil, že predstavuje splátky pôžičky, teda bola zaplatená na iný účel. Zaplatenie splátok pôžičky v hotovosti vo výške 41.167,35 eur (teda 1.240.207,50 Sk) žalovaný nepreukázal. Žalovaný netvrdil ani presný počet mesačných splátok v ním uvádzanej výške 75.000,- Sk zaplatených žalobcovi alebo jeho bratovi T. F. (uvádzal počet 14 alebo 15). Rovnako svedok G., ktorý mal byť účastný pri vrátení niektorých splátok nevedel uviesť, koľko ich bolo zaplatených. Uviedol, že on bol vrátiť dve alebo tri platby k rukám svedka T. F. v obchode, bez prítomnosti tretích osôb. Ďalej tento svedok uvádzal napriek tomu, že je spoludlžníkom pôžičky, že nevie, aká presná časť z nej bola zaplatená týmto spôsobom, či pôžička bola zaplatená celá a kedy sa tak stalo. Rovnako si tento svedok nevedel spomenúť na sortiment tovaru predávaný v obchode T. F., čo je vzhľadom na jeho druh (hračky), množstvo predajní tohto typu v Liptovskom Hrádku a vzhľadom na dobu, kedy mala byť pôžička vrátená (päť rokov) nie bežné. Rovnako žalovaným vyčíslená suma hotovostných splátok pôžičky 41.167,35 eur nezodpovedá jeho tvrdeniu o pravidelnom splácaní splátkami po 75.000,- Sk mesačne, pretože pri akomkoľvek počte poskytnutých splátok by ich celková výška bola ukončená celým číslom pri ich finančnom vyjadrení v Sk (keď žalovaným uvádzaná suma 41.167,35 eur zodpovedá sume 1.240.207,50 Sk). Žalovaný dôkazné bremeno v tejto časti neuniesol. K platbám vloženým na účet žalobcu dňa 16. 09. 2009 v sume 6.000,- eur a 30. 09. 2009 vo výške 4.000,- eur žalobca uviedol, že ide o splátky pôžičky, avšak poskytnutej vo výške 300.000,- Sk (9.958,18 eur) dňa 08. 03. 2006. Pri tejto pôžičke však žalobca tvrdil, že nevie, dokedy mala byť vrátená. Rovnako netvrdil, či má byť splácaná alebo vrátená naraz. Ak čas plnenia nie je dohodnutý, potom je v zmysle § 563 Obč. zák. dlžník povinný dlh splniť prvého dňa potom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Žalobca netvrdil, že takýto postup v prípade pôžičky z 08. 03. 2006 dodržal. Dobu vrátenia tejto pôžičky nebolo možné zistiť ani výsluchom žalovaného, ktorý udával, že je zahrnutá v pôžičke vo výške 2.000.000,- Sk. Za týchto okolností, keďže pôžička z 08. 03. 2006 nebola splatnou, nemohli na jej úhradu slúžiť platby zo 16. 09. a 30. 09. 2009 v celkovej výške 10.000,- eur, preto je možné súhlasiť so žalovaným, ktorý tvrdil, že išlo o splátky žalovanej pôžičky. Z tohto dôvodu okresný súd žalobu v časti 10.000,- eur zamietol. Rovnako žalobu zamietol aj o sumu 5.000,- eur zaplatenú 25. 08. 2009, o sumu 2.500,- eur zaplatenú 12. 10. 2009, o 500,- eur zaplatených 06. 11. 2009, o 1.000,- eur zaplatených 12. 11. 2009 a o 1.000,- eur zaplatených 20. 11. 2009, celkovo o 10.000,- eur, o ktorých žalovaný tvrdil, že ide o splátky pôžičky. Žalobca naopak tvrdil, že ide o splátky kúpnej ceny motorového vozidla, ktoré vzhľadom na to, že k jeho kúpe žalovaným od žalobcu nedošlo, predstavujú odplatu za dobu jeho užívania. Medzi účastníkmi nebolo sporné, že zamýšľali uzatvoriť kúpnu zmluvu, ktorej predmetom by bola kúpa a predaj osobného motorového vozidla zn. AUDI A6 za dohodnutú kúpnu cenu 1,5 milióna Sk (49.790,88 eur). Ostatné tvrdenia, týkajúce sa tohto zamýšľaného právneho úkonu sa u žalobcu a žalovaného líšili. Žalovaný prevzal motorové vozidlo v októbri 2008, žalobca tvrdil, že v lete 2008. Žalovaný tvrdil, že vozidlo vrátil žalobcovi v máji 2009, keďže kúpna cena mala byť zaplatená do apríla 2009 a do tejto doby mal platiť odplatu za užívanie vozidla 10.000,- Sk (331,94 eur) mesačne. Naopak žalobca tvrdil, že žalovaný vozidlo užíval do konca roku 2009. Keďže žalovaný podľa tvrdenia žalobcu zaplatil z titulu povinného zmluvného poistenia vypočítaného práve žalobcom za dobu užívania motorového vozidla na dni čiastku 1.052,- eur dňa 23. 09. 2009 a na základe vyhodnotenia tvrdení účastníkov konania v súvislosti s týmto nepriamym dôkazom súd uveril tvrdeniu žalovaného, že motorové vozidlo užíval kratšie obdobie, než je doba do konca roku 2009 a že vozidlo žalovanému vrátil v máji 2009. Je nelogickým, aby žalobca vyzýval žalovaného na zaplatenie povinného zmluvného poistenia vyrátaného, podľa vlastných slov žalobcu, na dni, ak by mal žalovaný vozidlo užívať aj naďalej. V praxi je obvyklejší spôsob výpočtu tohto plnenia na obdobie napr. jedného týždňa, jedného mesiaca, nie na dni v prípade, ak malo byť aj naďalej (do konca roku) užívané žalovaným. Súd zdôrazňuje, že ani jeden z účastníkov nenavrhol na preukázanie svojich tvrdení vykonať dôkazy. Pokiaľ žalovaný navrhol vypočítať svedka S. na tvrdenie, že za auto zaplatil žalovaný zálohu 300.000,- Sk, tento svedok potvrdil, že videl ako žalovaný pri ceste do Žiliny v súvislosti s prevzatím automobilu berie obálku s financiami. Nevedel však uviesť ich sumu ani účel ich použitia a rovnako nepotvrdil, že boli odovzdané žalobcovi. Ani tento svedok, ani svedok G. bližšie okolnosti kúpy motorového vozidla, odplaty za jeho užívanie alebo zaplatenia kúpnej ceny uviesť nevedeli. Žalovaný vozidlo vrátil žalobcovi bez jeho kúpy v máji 2009; je nelogickým, aby neskôr v dňoch od 25. 08. 2009 do 20. 11. 2009 hradil splátky jeho kúpnej ceny, najmä keď už v tom čase vedel, že ho nekúpi. Z takéhoto vyhodnotenia dôkazov potom okresný súd dospel k záveru, že súčet týchto čiastok 10.000,- eur je splátkami pôžičky tak, ako to tvrdil žalovaný a aj o túto sumu žalobu zamietol. O sume 2.821,48 eur z 12. 01. 2009 vložených na účet žalobcu žalovaný uvádzal, že pozostáva z

mesačnej odplaty dohodnutej 10.000,- Sk za užívanie motorového vozidla a 75.000,- Sk splátky pôžičky. Žalobca naopak tvrdil, že ide o kúpnu cenu za zimné pneumatiky a disky na motorové vozidlo AUDI A6, užívané žalovaným. Žalovaný tvrdil, že zimné pneumatiky kúpil od žalobcu za 50.000,- Sk v hotovosti nad rámec kúpnej ceny. Keďže ani jedna strana sporu na preukázanie svojho tvrdenia nepredložila ani neoznačila dôkaz, či už priamy alebo nepriamy, v tomto prípade okresný súd konštatoval, že sa žalovaný dostal do stavu dôkaznej núdze. Keďže tvrdil, že platba 2.821,48 eur bola splátkou sčasti pôžičky a sčasti platbou za užívanie motorového vozidla a vzhľadom na to, že toto tvrdenie žalovaného žalobca poprel, bolo povinnosťou žalovaného poskytnúť dôkazy preukazujúce pravdivosť jeho tvrdenia. To sa však nestalo, preto súd splátku pôžičky v tejto sume preukázanú nemá. Podotkol, že v odpore proti platobnému rozkazu žalovaný tvrdil, že suma 2.821,48 eur je v plnej výške splátkou pôžičky, ale na pojednávaní už tvrdil, že táto suma je splátkou pôžičky len v časti 2.489,54 eur (75.000,- Sk). Aj vzhľadom na takéto protirečenie vo výpovedi žalovaného súd uveril tvrdeniu žalobcu o tom, že nejde o splátku pôžičky, ale o kúpnu cenu za zimné pneumatiky a elektronické disky. V dôsledku aplikácie prejednávanej zásady majú účastníci občianskeho súdneho konania povinnosť tvrdenia a nadväzujúcu dôkaznú povinnosť, ktorej nespĺnenie má za následok rozhodnutie nepriaznivé pre účastníka, ktorý svoju procesnú povinnosť nespĺnil. Žalovaným navrhnuté dokazovanie výsluchom I. N., účtovníčky firmy MIMO TATRY, s.r.o. k skutočnostiam týkajúcim sa prevodu peňažných prostriedkov z finančných účtov tejto spoločnosti súd nepristúpil, pretože úverovo zaviazaná nebola právnická osoba MIMO TATRY, s.r.o., ale žalovaný F. S. a pôvodne žalovaný v II. rade A. G. ako fyzické osoby. Aj keď boli spoločníkmi firmy MIMO TATRY, s.r.o., ak by k splátkam ich pôžičky došlo prevodom finančných prostriedkov z účtov tohto tretieho subjektu, nemohli by byť vykázané v účtovníctve ako splátky úveru fyzických osôb. Z rovnakého dôvodu okresný súd nevypočul manželku žalovaného O. S., ktorá mala pre účtovníčku spracovávať podklady za účelom realizácie platieb a výberu finančných prostriedkov v hotovosti. Navyše realizáciu takýchto finančných transakcií nepreukazujú svedecké výpovede, ale v tomto prípade účtovné doklady, teda listinné dôkazy. Vykonanie týchto dôkazov žalovaný navrhol až na pojednávaní 23. 05. 2012, po vykonaní dokazovania výsluchom svedkov F. a G., takže súd tento procesný návrh považoval za účelový. Dohoda o zabezpečení vrátenia čiastky 2.000.000,- Sk prevodom vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam vo vlastníctve právnickej osoby MIMO TATRY, s.r.o. na základe kúpnej zmluvy zo 06. 06. 2008 uzatvorenej medzi týmto subjektom a žalobcom preukázaná nebola. Naopak predávajúci si v tejto zmluve vymienil právo od zmluvy odstúpiť v prípade, ak dohodnutá kúpna cena nebude zaplatená v lehote 30 od povolenia vkladu vlastníckeho práva.

S poukazom na uvedené okresný súd teda žalobu zamietol v časti žalovanej istiny 20.000,- eur a vo zvyšku žalovaného na vrátenie pôžičky zaviazal. Konštatoval, že žalovaný je v omeškaní s plnením svojho záväzku od 06. 12. 2007, takže žalobcovi patrí úrok z omeškania, a to až do splnenia žalovanej povinnosti. Vzhľadom na počiatok omeškania s poukazom na § 10a/ nariadenia č. 87/95 Z. z. v platnom znení sa výška úroku z omeškania rovná dvojnásobku diskontnej sadzby Národnej banky Slovenska platnej k prvému dňu omeškania, čo k 06. 12. 2007 predstavuje úrok z omeškania 8,5 % ročne. Úrok z omeškania vo výške 8,5 % ročne z istiny 66.387,83 eur patrí žalobcovi od 06. 12. 2007 do 25. 08. 2009, kedy žalovaný plnil sumu 5.000,- eur. Od 26. 08. 2009 patrí žalobcovi úrok z omeškania 8,5 % ročne zo sumy 61.387,83 eur do 16. 09. 2009, kedy žalovaný uhradil 6.000,- eur, od 17. 09. 2009 patrí úrok z omeškania 8,5 % ročne z istiny 55.387,83 eur do 30. 09. 2009, kedy žalovaný zaplatil 4.000,- eur. Úrok z omeškania 51.387,83 eur patrí žalobcovi od 01. 10. 2009 do 12. 10. 2009, kedy žalovaný zaplatil 2.500,- eur, z istiny 48.887,83 eur patrí žalobcovi úrok z omeškania do 13. 10. 2009 do 06. 11. 2009, po úhrade sumy 500,- eur patrí žalobcovi úrok z omeškania zo 48.387,83 eur od 07. 11. 2009 do 12. 11. 2009, kedy bolo uhradených 1.000,- eur. Od 13. 11. 2009 do 20. 11. 2009 má žalobca nárok na úrok z omeškania z istiny 47.387,83 eur a po zaplatení sumy 1.000,- eur dňa 20. 11. 2009 mu patrí úrok z omeškania z istiny 46.387,83 eur od 21. 11. 2009 do zaplatenia.

V dôsledku samostatného procesného spoločenstva účastníkov - pôvodne žalovaných F. S. a A. G., ako aj R. G. (voči právnym nástupcom ktorého bolo konanie zastavené), keďže A. G. nepodal proti platobnému rozkazu tunajšieho okresného súdu sp. zn. 1Ro/1132/2010-15 zo dňa 18. 01. 2011 odpor, voči nemu sa platobný rozkaz stal právoplatný a vykonateľný 22.03.2011. Z dôvodu právnej istoty pri nútenom vymáhaní pohľadávky bolo nevyhnutné v enunciiate tohto rozsudku vyjadriť hmotnoprávnu solidaritu účastníkov. Žalovaný bol preto zaviazaný na zaplatenie istiny 46.387,83 eur spolu s príslušenstvom spoločne a nerozdielne s A. G., čo znamená, že do výšky 46.387,83 eur s príslušenstvom sa môže žalobca domáhať splnenia svojho nároku od ktoréhokoľvek z nich. Pre úplnosť, vzhľadom na upresnenie petitu zo dňa 10.08.2012 žalobcom tak, že plnením pôvodného žalovaného v 2/ zaniká v rozsahu poskytnutého plnenia povinnosť žalovaného okresný súd uviedol, že takáto formulácia záväzku je možná pri ručiteľskom záväzku.

Proti vyššie uvedenému rozsudku podali odvolanie žalobca aj žalovaný.

Žalobca prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu odvolací súd žiadal, aby rozsudok okresného súdu vo výroku o trovách konania zmenil a trovy konania pomerne rozdelil a vzhľadom na pomer úspechu navrhovateľa 69,87 % mu priznal právo na náhradu 39,74 % (69,87 % - 39,74 %) z jeho trov.

Absolútne sa nestotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že v spore nedisponoval priamymi dôkazmi. Žalobca sa žalobou domáhal vrátenia peňažnej pôžičky vo výške 66.387,33 eur (2.000.000,- Sk), pričom stále tvrdil a naďalej tvrdí, že žalovaný ani nikto z ďalších solidárnych dlžníkov mu z poskytnutej pôžičky nič nevrátil. Na preukázanie dôvodnosti svojho nároku predložil priamy dôkaz, a to písomnú zmluvu o pôžičke obsahujúcu všetky náležitosti právneho úkonu vrátane potvrdenia o faktickom prevzatí požičaných peňazí dlžníkmi s úradne overenými podpismi dlžníkov. Na dokázanie pravdivosti svojho tvrdenia o poskytnutí pôžičky teda predložil perfektný právny úkon a náležitý priamy dôkaz, pričom jeho tvrdenia počas súdneho konania boli na rozdiel od žalovaného nemenné a v súlade s predkladaným dôkazmi. Ľahostajný postoj k pôžičke, ako aj k samotnému súdnemu konaniu zaujali jedine žalovaní dlžníci z dôvodu, že v lehote jej splatnosti a dokonca ani v lehote na premlčanie žalobcovho nároku z poskytnutej pôžičky nič nevrátili. Žalobca preto nemá najmenší podiel na tom, že svojho práva sa musel domáhať súdnou cestou, aby nedošlo k jeho premlčaniu. Nemôže mu byť na ujmu, že na druhý deň po splatnosti pôžičky nepodal žalobu na súd, pretože veril a čakal, že mu dlžníci vrátia peniaze alebo aspoň ich časť dobrovoľne v lehote na premlčanie. Žalobca podal žalobu na súd až vtedy, keď už nemal inú možnosť ako sa od dlžníkov domáhať svojho nároku, pretože inak by došlo k jeho premlčaniu. Teda urobil všetko preto, aby spor medzi účastníkmi konania nemusel byť riešený súdom, a to aj vzhľadom na vysoký súdny poplatok a značné trovy konania. Ľahostajný prístup zaujali dlžníci aj k samotnému súdnemu konaniu, keď tvrdili, že pôžička bola vrátená, pričom jeden z dlžníkov nepodal ani len odpor proti platobnému rozkazu, ktorým bolo uložené žalovaným vrátiť spornú pôžičku. Žalovaný F. S. ľahostajne pristupoval k súdnemu sporu aj v tom, že sám si odporoval vo svojich tvrdeniach. V odpore proti platobnému rozkazu tvrdil, že celá pôžička bola navrhovateľovi vrátená, a to suma 41.167,35 eur v hotovosti bez akéhokoľvek dokladu a splatenie zvyšnej časti síce preukazoval listinnými dôkazmi potvrdzujúcimi jeho platby žalobcovi, pričom však akokoľvek jeho platby žalobcovi z minulosti z rôznych iných dôvodov vydával za splátky spornej pôžičky. Neskôr sám žalovaný na pojednávaní pripustil, že nie všetky ním deklarované platby boli splátkami pôžičky. Vzťahy, ako aj súdny spor, teda zneprehľadňoval žalovaný, pretože na platbách určených žalobcovi stačilo vždy uviesť ich dôvod alebo iné údaje umožňujúce ich identifikáciu. Bol to žalovaný, ktorý tvrdil, že značnú časť z vysokej pôžičky vrátil v hotovosti, pričom nielen, že svoje tvrdenia nevedel dokázať, ale nevedel ani len uviesť, kedy, akú sumu a kto mal peniaze vrátiť. Pravým dôvodom rozporov v tvrdeniach žalovaného a údajné nepamätanie si skutočností bolo to, že z poskytnutej pôžičky ani jeden zo solidárnych dlžníkov doposiaľ nič nevrátil. Nárok žalobcu uplatnený na súde bol jasný, prehľadný a podložený listinnými dôkazmi. Bol to žalovaný, ktorý do súdneho sporu „zatiehol“ iné, s vecou nesúvisiace vzťahy medzi účastníkmi konania, v snahe vyhnúť sa povinnosti vrátiť pôžičku. Hoci súd prvého stupňa vyhovel žalobe len v časti, tak žalobca v časti, v ktorej bola žaloba zamietnutá, z dôvodu hospodárnosti odvolanie nepodal, nakoľko aj súdom priznaná časť istiny je spolu s priznanými úrokmi z omeškania už ku dnešnému dňu vyššia ako výška poskytnutej pôžičky.

Žalovaný prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu odvolací súd žiadal, aby napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Prvostupňovému súdu vytýkal, že neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.

V ďalších podrobnostiach odvolateľ uviedol, že okresný súd pri vykonávaní dokazovania svedeckou výpoveďou svedka T. F. neprihliadal na skutočnosť, že svedok je blízka osoba žalobcu a preto jeho výpoveď je nedôveryhodná. Uvedený svedok jednoznačne poprel všetky skutočnosti a tvrdenia uvádzané žalovaným ako aj svedkom A. G. ohľadom plnenia záväzku voči žalobcovi k jeho rukám. Takáto výpoveď svedka F. je len logickým výsledkom jeho príbuzenského vzťahu so žalobcom. Preto pri hodnotení dôkazov okresný súd nemal postupovať striktné formálne, ale mal prihliadnuť aj na uvedené okolnosti a to aj s prihliadnutím na fakt, že na uvedenú skutočnosť žalobca v priebehu konania poukázal. Okresný súd pri hodnotení dôkazov považoval za nedôveryhodné skôr tvrdenia svedka A. G.. Svedok G. riadne potvrdil, že žalovanú sumu zo zmluvy o pôžičke žalobcovi spolu so žalovaným splácali v

jednotlivých mesačných splátkach vo výške 75.000,-Sk. On sám pritom osobne zaplatil dve alebo tri takéto splátky k rukám T. F.. Okresný súd aj napriek tomu považoval jeho výpoveď za nedôveryhodnú. Rovnako považoval za nedôveryhodné tvrdenia žalovaného, že záväzok bol v plnom rozsahu splnený, bez ohľadu na to, koľko hotovostných splátok žalovaný spolu s p. G. a p. R. G. urobili.

Za ďalšie okresný súd nevykonal dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, pričom v dôsledku takéhoto postupu dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. V priebehu konania nijakým spôsobom neprihliadal na skutočnosť, že žalovaný je v dôkaznej núdzi a to s prihliadnutím na skutočnosť, že pôvodne žalovaný v III. rade R. G., ktorý bol účastníkom sporného zmluvného vzťahu medzičasom zomrel a nemohol byť účastníkom konania. V dôsledku toho, žalovaný nemohol využiť všetky dôkazné prostriedky, medzi ktoré by tiež patrili tvrdenia tohto účastníka, prípadne dôkazy, ktorými tento zomrelý účastník disponoval. Z uvedeného vyplýva, že na preukázanie tvrdených skutočností žalovaný musel využiť všetky dostupné dôkazné prostriedky, aj keď by sa jednalo len o nepriame dôkazy. Takýmito dôkazmi sú jednoznačne výsluch účtovníčky p. I. N., ako aj manželky žalovaného O. S.. Títo svedkovia pritom mohli celkom jednoznačne ozrejmiť tvrdenia žalovaného ohľadom splácania žalovanej sumy. Argument súdu, že p. N. bola účtovníčkou spoločnosti MIMO TATRY, s.r.o. a táto spoločnosť nebola účastníkom sporného právneho vzťahu podľa nášho názoru neobstojí. Uvedené dôkazy neboli navrhnuté na poslednom pojednávaní a teda nemôžu byť považované za účelové. Okresný súd mohol navrhnutých svedkov vypočuť na pojednávaní dňa 25. 06. 2012, kde bolo vykonávané dokazovanie, pričom by tým neutrpela hospodárnosť konania naopak, výsluch svedkov by prispel k riadnemu zisteniu skutkového stavu. Nie je možné tvrdiť, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno, keď súd nevykonal dôkazy ním navrhnuté, ktoré mohli mať podstatný vplyv na výsledok konania.

Žalobca vo vyjadrení zo dňa 06. 11. 2012 odvolací súd žiadal, aby napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil, stotožňujúc sa s jeho dôvodmi.

V bližších podrobnostiach uviedol, že medzi účastníkmi konania nebolo sporným, že žalobca požičal žalovanému a ďalšiemu dlžníkovi A. G., bytom U. O., Z. XXX/X sumu 66.387,- eur (2.000.000,- Sk), ktorú sa títo dvaja dlžníci zaviazali vrátiť žalobcovi spoločne a nerozdielne do 05. 12. 2007. Okrem toho, že išlo o skutočnosti medzi účastníkmi konania nespornými, tak tieto boli dokázané aj písomnou zmluvou o pôžičke, na ktorej je úradne overená pravosť podpisov žalovaného, ďalšieho dlžníka, ako aj ručiteľa R. G.. Dôkazom o požičaní sumy je aj písomné potvrdenie zo dňa 05. 12. 2006, na ktorom žalovaný a ďalší dlžník A. G. svojimi úradne overenými podpismi potvrdili, že od žalobcu ako veriteľa prevzali dňa 05. 12. 2006 sumu 2.000.000,- Sk (66.387,- eur) ako pôžičku peňazí. Spornými medzi účastníkmi konania bola skutočnosť, či poskytnutá pôžička bola žalobcovi vrátená. V tomto smere žalovaný nielenže neposkytol súdu žiadny hodnoverný dôkaz, ale neunesol ani povinnosť tvrdenia, pričom dokonca pokiaľ aj niečo tvrdil, tak sám si vo svojich tvrdeniach odporoval. V odpore proti platobnému rozkazu uvádzal, že celá pôžička bola žalobcovi vrátená, a to suma 41.167,35 eur v hotovosti bez akéhokoľvek dokladu a splatenie zvyšnej časti síce preukazoval listinnými dôkazmi potvrdzujúcimi jeho platby žalobcovi, pričom však všetky jeho platby žalobcovi z minulosti z rôznych iných dôvodov vydával za splátky spornej pôžičky. Neskôr sám žalovaný na pojednávaní pripustil, že nie všetky ním deklarované platby boli splátkami pôžičky. Dôkazom, že pôžička nebola žalobcovi vrátená je aj skutočnosť, že pôvodne žalovaný spoludlžník A. G. nepodal ani len odpor proti platobnému rozkazu, ktorým mu bolo spoločne so žalovaným F. S. uložené vrátiť spornú pôžičku, čím sa voči nemu stal platobný rozkaz právoplatným a vykonateľným exekučným titulom. Žalovaný nielen, že svoje tvrdenia nevedel dokázať, ale nevedel ani len uviesť, kedy, akú sumu a kto údajne peniaze vrátil. Tieto skutočnosti nevedel uviesť ani ďalší spoludlžník A. G., ktorý len všeobecne uvádzal, že „v lehote do 05. 12. 2007 boli nejaké peniaze vrátené, netušim, koľko bolo vrátené do lehoty splatnosti, do 05. 12. 2007 ". A. G. síce tvrdil, že každý mesiac dávali 75.000,- Sk, ale nevedel uviesť, kedy mala byť prvá splátka a aký bol počet týchto údajných splátok. Pravý dôvod rozporov v tvrdeniach žalovaného a údajné nepamätanie si rozhodujúcich skutočností žalovaným a spoludlžníkom A. G. je ten, že z poskytnutej pôžičky ani jeden zo solidárnych dlžníkov doposiaľ nič nevrátil. Nejasné, nekonkrétne a rozporné tvrdenia žalovaného neboli dokázané žiadnym hodnoverným dôkazom, naopak tieto boli vykonaným dokazovaním vyvrátené, a to napr. výpoveďou svedka T. F.. Žalovaný síce spochybňuje výpoveď tohto svedka z dôvodu príbuzenského pomeru so žalobcom, ale na druhej strane žiada považovať za hodnovernú svedeckú výpoveď A. G., ktorý nepochybne nie je ako spoludlžník nestrannou osobou, ale na rozdiel od svedka T. F., je priamo zainteresovaný na výsledku sporu. Zároveň nie je zrejmé, ktorému tvrdeniu svedka G. by mal súd uveriť, keď sám nevedel uviesť, koľko údajných splátok malo byť žalobcovi zaplatených a kedy. Žalovaný v odvolaní poukazuje aj na okolnosť, že z dôvodu úmrtia ručiteľa pôžičky R. G. je v dôkaznej núdzi, ale opäť

ani len netvrdí, aké skutočnosti by mohol tento svedok potvrdiť, okrem všeobecnej obrany žalovaného, že pôžička bola žalovanému vrátená.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie podali včas účastníci konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené podľa § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu v spojení s opravným uznesením podľa § 221 ods. 1, 2 O. s. p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu:

Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd žalovaného 1/- F. S., žalovaného 2/- A. G. a žalovaného 3/ - R. G. (voči jeho právnym nástupcom - keďže v priebehu konania zomrel, bolo konanie zastavené) zaviazal na zaplatenie istiny 66.387,83 eur spolu s úrokom z omeškania 8,5 % ročne z tejto istiny od 06. 12. 2007 do zaplatenia a s náhradou trov konania s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu poskytnutého plnenia povinnosť ostatných žalovaných s odôvodnením, že dňa 05. 12. 2006 uzatvoril so žalovaným 1/ a so žalovaným 2/ písomnú zmluvu o pôžičke na sumu 2.000.000,- Sk, ktorú sa žalovaní zaviazali vrátiť v lehote najneskôr do 05. 12. 2007. Pravosť podpisov žalovaných 1/ a 2/ bola osvedčená notárkou JUDr. Vierou Kupcovou, so sídlom v U.. O.. K odovzdaniu predmetu pôžičky došlo 05. 12. 2006, čo potvrdzuje listina z toho istého dňa označená ako potvrdenie obsahujúca vlastnoručné úradne osvedčené podpisy žalovaných 1/ a 2/. Povinnosť ručenia na seba prevzal žalovaný 3/ v písomnej zmluve o pôžičke. Žalovaní svoj dlh žalobcovi napriek viacerým výzvam neuhradili ani čiastočne a keďže sú s jeho plnením v omeškani, žalobca si súčasne uplatnil aj zákonný úrok z omeškania, odo dňa nasledujúceho po splatnosti pôžičky do zaplatenia.

Okresný súd vydal vo veci samej dňa 18. 01. 2011 platobný rozkaz č. k. 1Ro/1132/2010-15, proti ktorému podal v zákonnej lehote žalovaný 1/ odpor, ktorý odôvodnil tým, že dlh voči žalobcovi v žalovanej výške 66.387,83 eur uhradil, a to v hotovosti od 05. 06. 2007 do 10. 12. 2008 sumu 41.167,35 eur (pri odovzdávaní splátok bol prítomný aj žalovaný 2/) a ďalej sumu 25.220,48 eur hotovostnými vkladmi na účet žalobcu (dňa 12. 01. 2009 sumu 2.821,48 eur, dňa 23. 03. 2009 sumu 1.032,- eur, dňa 23. 03. 2009 sumu 20,- eur, dňa 17. 04. 2009 sumu 1.347,- eur, dňa 25. 08. 2009 sumu 5.000,- eur, dňa 16. 09. 2009 sumu 6.000,- eur, dňa 30. 09. 2009 sumu 4.000,- eur, dňa 12. 10. 2009 sumu 2.500,- eur, dňa 06. 11. 2009 sumu 500,- eur, dňa 12. 11. 2009 sumu 1.000,- eur a 20. 11. 2009 sumu 1.000,- eur).

Žalovaný 2/ proti vydanému platobnému rozkazu odpor nepodal.

Okresný súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z toho, že procesné spoločenstvo žalovaných je v zmysle § 91 ods. 1 O. s. p. spoločenstvom samostatným, vyplývajúcim z hmotnoprávneho vzťahu účastníkov, ktorý je individuálny. Žalobca financie požičal žalovaným 1/ a 2/ solidárne, čo znamená, že od každého z nich mohol samostatnou žalobou požadovať vrátenie celej čiastky; alebo spoločne a nerozdielne od každého z nich jednou žalobou. Samostatné procesné spoločenstvo je charakterizované tak, že každý spoločník vystupuje voči druhej strane samostatne a jeho práva a povinnosti sú nezávislé od práv a povinností ostatných spoločníkov. Procesné dôsledky rozhodnutia sú samostatné pre každého spoločníka. Vo vzťahu k tretím subjektom procesný úkon jedného spoločníka nie je účinný vo vzťahu k ostatným spoločníkom. Keďže nie sú žalovaní nerozluční spoločníci, včas podaný odpor jedného z nich nespôsobil bez ďalšieho zrušenie celého platobného rozkazu, teda aj ohľadom žalovaného 2/ a žalovaného 3/, ktorí odpor nepodali (R58/1969). Samostatný spoločník je oprávnený podať opravný prostriedok len za seba; opravný prostriedok, ktorým by sa domáhal zmeny rozhodnutia iba vo vzťahu k druhému zo spoločníkov by muselo byť odmietnutý ako podaný neoprávnenou osobou (R ČR 92/2000). V dôsledku samostatného procesného spoločenstva účastníkov, keďže A. G. - žalovaný 2/ nepodal proti platobnému rozkazu okresného súdu č. k. 1Ro/1132/2010-15 zo dňa 18. 01. 2011 odpor, voči nemu sa platobný rozkaz stal právoplatný a vykonateľný 22. 03. 2011. Z dôvodu právnej istoty pri nútenom vymáhaní pohľadávky bolo nevyhnutné v enunciiate rozsudku vyjadriť hmotnoprávnu solidaritu účastníkov. Žalovaný bol preto zaviazaný na zaplatenie istiny 46.387,83 eur spolu s príslušenstvom spoločne a nerozdielne s A. G., čo znamená, že do výšky 46.387,83 eur s príslušenstvom sa môže žalobca domáhať splnenia svojho nároku od ktoréhokoľvek z nich. Pre úplnosť, vzhľadom na upresnenie petitu zo dňa 10. 08. 2012 žalobcom tak, že plnením pôvodného žalovaného 2/ zaniká v rozsahu

poskytnutého plnenia povinnosť žalovaného okresný súd uviedol, že takáto formulácia záväzku je možná pri ručiteľskom záväzku.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného, z toho ako bol formulovaný petit v prejednávanej veci, ako aj z hmotno-právneho vzťahu z ktorého si žalobca uplatňoval právo dospel odvolací súd k záveru, že prvostupňový súd právne nesprávne charakterizoval procesné spoločenstvo žalovaných ako samostatné, z ktorého dôvodu potom aj nesprávne procesne postupoval, keď v dôsledku nepodania odporu zo strany žalovaného 2/ voči tomuto platobný rozkaz vydaný dňa 18. 01. 2011 voči nemu „správoplatnil“. Oboznámiac sa s obsahom záväzkovo-právneho vzťahu dojednaného medzi účastníkmi konania konkrétne Zmluvou o pôžičke zo dňa 05. 12. 2006 ako aj z toho akým spôsobom žalobca žiadal zaviazať žalovaných 1/ a 2/ na plnenie mal odvolací súd za to, že na strane žalovaných sa jedná o nerozlučné spoločenstvo kedy sa rozhodnutie týka všetkých spoločníkov, a to s rovnakým výsledkom. V preskúmvanej veci teda išlo o deliteľný spoločný (solidárny) záväzok pri ktorom jedno a to isté deliteľné plnenie malo splniť tomu istému veriteľovi viacero dlžníkov. S poukazom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že prvostupňový súd postupoval vo veci procesne nesprávne, keď po vydaní platobného rozkazu a nepodaní odporu zo strany žalovaného 2/ ďalej pokračoval v konaní len so žalovaným 1/. Tohto napokon aj zaviazal na plnenie, avšak odlišné od toho na ktoré bol zaviazaný žalovaný 2/ platobným rozkazom zo dňa 18. 01. 2011. Podľa R4/2004 odvolanie podané len jedným z dvoch žalovaných, ktorým bola uložená povinnosť splniť spoločne a nerozdielne má odkladný účinok aj vo vzťahu k tomu žalovanému, ktorý nepodal odvolanie; povinnosťou odvolacieho súdu v takom prípade je preskúmať celý rozsudok súdu prvého stupňa.

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu v spojení s opravným uznesením podľa § 221 ods. 1, 2 O. s. p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, a to bez jeho vecného preskúmania. To isté platí aj vo vzťahu k vytýkanému výroku o trovách konania. Za stavu kedy sa odvolací súd nevyjadroval k vecnej stránke prejednávaneho prípadu, nebol ani dôvod zaoberať sa správnosťou výroku o trovách konania.

V novom rozhodnutí o veci prvostupňový súd taktiež nanovo rozhodne aj o náhrade trov tak prvostupňového, ako aj odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O. s. p.).

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.